

ligt ret længe, heller ikke for Socialdemokraterne, at lukke Ørene for, thi at man handler efter denne, er i Virkeligheden en af Hovedbetingelserne for, at Produktionens Hjul paa ny kan komme i Gang; det gælder ikke om at forbruge alt, hvad Produktionen afkaster, saaledes som det ærede Medlem gør sig til Talsmand for, men om at tilvejebringe en Kapitalopsparing i dette Land, hvorigennem ny Produktion kan sættes i Virksomhed og gammel styrkes. Det er det, det gælder om, saafremt Arbejde skal kunne skaffes.

Jeg har naturligvis ikke sagt, at hvad der en Gang er skabt paa Forsikringens Grund, lader sig ikke ændre; det gælder kun om Forsikring, der hviler paa den rene Selvhjælp. Det er klart. Hvis en Forsikring derimod hviler paa Principet Hjælp til Selvhjælp, kan naturligvis Lovgivningsmagten disponere over Hjælpens Omfang, og andet tilsigter man jo ikke med noget af de Lovforslag, der fremsættes her.

Det ærede Medlem Hr. Vesterager gaar det i Dag under denne Sags Forhandling, ganske som Tilfældet har været ved saa mange andre Lejligheder, navnlig naar vi har forhandlet om Aldersrentespørgsmaalet: han bliver elskværdigere, som Tiden gaar; han begynder med at rynke Brynene og slaa i Bordet, men efterhaanden som vi taler os igennem, stiger det ærede Medlems Forstaaelse, han kan virkelig lade sig retlede, og det ender til sidst med, at han — som han ogsaa i Dag har gjort, hvad jeg naturligvis takker ham for — siger, at paa afgørende Punkter kan han give Tilslutning til Lovforslaget; der er egentlig bare eet Punkt, han er imod, siger han; der er et enkelt Punkt, og jeg kan dog ikke bebrejde ham, at han har saadan sit enkelte, særlige Stade, hvor han nu plejer de Interesser, som han mener skal plejes! Nej, det bebrejder jeg ham heller ikke, og jeg nærer ikke Tvivl om, at efterhaanden som Forhandlingen om denne Sag skrider frem, og efterhaanden som det ærede Medlem lærer at forstaa, at Maalet, som tilsigtes ved dette Lovforslag, er Besparelse for Stat og Kommune, samtidig med at man dog sikrer, at ingen Aldersrentenyder, som virkelig er i Trang, bliver udelukket fra at faa den Hjælp, som er fornøden til Afhjælpning af denne Trang, efterhaanden som det ærede Medlem lærer at forstaa dette, vil det ærede Medlem ogsaa forstaa, at dette Maal lader sig ikke naa, uden at der aabnes Adgang for et vist Skøn. Hvordan da dette Skøn skal udøves, i hvilket Omfang det kan anses for fornødent, ja,

derom kan vi naturligvis forhandle, og derom er jeg rede til Forhandling. Jeg har redegjort for, hvorfor jeg har delt Kommunens Skøn i to Afsnit, indeholdt henholdsvis i § 6, 1ste Stykke, og § 6, 2det Stykke, nemlig for at give Adgang til at støtte i Forhold til Livsvilkaarene i de enkelte Kommuner og i Forhold til den enkelte særlige Trang indenfor den enkelte Kommune. Jeg tror, at der er Grunde, som taler for at fastholde dette, og jeg agter ogsaa at gøre det i det Omfang, hvori det bliver mig muligt at finde Tilslutning. Men selvfølgelig kommer jeg ikke her med et Ultimatum og siger ikke, at dette Skøn skal netop udøves paa den Maade, derimod mener jeg og siger, at udenom Skønnet kommer man ikke, heller ikke det ærede Medlem Hr. Vesterager, og derfor er det meget forstandigt, at han har halet i Land i Dag paa den Undsigelse, han fremsatte i Lørdags overfor dette Princip. Det er meget klogt, at man, inden man binder sig alt for fast i en Opfattelse, først søger at erkende, hvorledes Forholdene i Virkeligheden ligger.

Det ærede Medlem Hr. Vesterager har talt om, at jeg præsenterede et Dobbeltansigt, idet jeg paa een Gang vilde spare og dog give Aldersrentenyderne mindst lige saa meget, som de hidtil har faaet. Ja, jeg vil paa een Gang spare og give Aldersrentenyderne mindst lige saa meget som hidtil, vel at mærke dem, der er i en særlig Trangssituation, og jeg har sagt, at jeg vil stille de enligt stillede forholdsvis gunstigere, end de hidtil har været, i Sammenligning med Ægtepar. Det er sket efter det Forslag, jeg har udformet, og det er ogsaa sket saaledes, at i Sammenligning med den gældende Lov stilles de enligt stillede gunstigere, end de hidtil har været stillet, dersom Kommunerne udnytter den Adgang, der i Loven er givet dem, fuldt ud, og det gaar jeg ud fra, de vil, efter hele Alderdomsunderstøttelseslovgivningens Historie igennem Aarene lige fra 1910 og fremefter, som er Udtryk for en udtalt Forstaaelse af denne Støttes sociale Betydning. Men det er klart, at denne Yden fuldt ud af, hvad der tiltrænges for dem, der virkelig er vanskeligt stillet, den maa ledsages af en Begrænsning af Udgifterne for de Aldersrentenydere, som er i Stand til at bidrage til deres Underhold, eller hvis Forhold er af en saadan Art, at de kunde det, hvis de vilde. Der er sikkert mange 65-aarige, som meget vel er i Stand til at bidrage til deres Underhold, og som virkelig gør det, i samtlige